

KÖZGÁZ

2018. december

39. szám

NYÍLT NAPOT TARTOTTUNK november hetedikén az ide látogató nyoladikosoknak. Ahogy tavaly is, idén is egybekötöttük az eseményt robotszumó bajnokságunkkal, amelyen idén nyolc csapat küzdött a vándorkupáért. Az első három helyezett diákjai a National Instruments által felajánlott ajándécsomagokat kapták, a helyezések sorsa idén a következőképpen alakult:

I. helyezett: Balma, BrickMaster (BSZC Veres Péter Gimnáziuma)

II. helyezett: Zeus, 2018 (Pávai Vajna Ferenc Általános Iskola)

III. helyezett: Fandroid (Tibökölly Imre Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola, Hajdúszoboszló)

Köszönjük a csapatoknak a lelkes és színvonalas szereplést, a szervezőknek pedig a gördülékeny programot!

*

A SZAKMATÚRA ELNEVEZÉSŰ rendezvényen, a Berettyóújfalui Szakképzési Centrum tizenhárom tagintézménye között mutatkozhatott be iskolánk a leendő középiskolások előtt, november 14-én. A szakképzést népszerűsítő pályaválasztási kiállításra a sportházban került sor. Iskolánk Arduino eszközökkel és turisztikai kvízzel jelent meg a standon.

II. Közgáz Robot Szumó Bajnokság

HATODIK HELYEN VÉGZETT az Erőemelő Európa Bajnokságon Vass Angéla, ötödéves tanuló, Mészáros Petra (9.A) pedig ezúttal párosban lett első tollaslabdában, Szlovéniában.

*

ÉVFOLYAM-KIRÁNDULÁSON vehettek részt a tizenegyedik évfolyam diákjai november 29-én, melynek során a Nemzeti Múzeumot és a PániQszobát látogatták meg – beszámolójuk az újság közepén olvasható.

*

SZÜLŐI ÉRTEKEZLETEKET ÉS fogadóórákat tartottunk november 21-én, a félév derekához érve. Emlékeztetőül: a félév január 25-ig tart, eddig lesz lehetőségük javítani azoknak, akiknek muszáj.

*

A TÉLI SZÜNET ELŐTTI NAP, december 21-én kerül sor az idei karácsonyi ünnepére és hagyományos vetélkedőnkre. Addig is figyeljétek majd hirdetményeinket, kezdve az újság utolsó előtti oldalán található felhívással! Az utolsó napra jó szórakozást, az azutáni másfél hétre pedig jó pihenést kívánunk!

Gyárlátogatás

November 20-án, reggel 8 órakor elindult a 10.B osztály meglátogatni a National Instruments Hungary debreceni gyárát.

Megérkezésünk után, egy nagyon érdekes portán várakozhattunk, amíg beregisztráltak bennünket, ugyanis egy növényfal díszítette. Miután megtörtént a beléptetés, „birtokunkba” vettük az NI-t.

Belépéskor csodálkoztunk, hogy már a recepció is mekkora. Lepakoltunk egy konferenciateremben, és egy nagyon érdekes gyárbemutatót hallhattunk. Láthattuk, mennyire innovatív maga a cég, és milyen családias a légkör.

A kisebb ismertető után beöltöztünk „mínyonoknak”, megfelelő biztonsági intézkedések (ESD-védő cipőpánt, köpeny, szemüveg) után elindultunk két csoportban megnézni, mi is folyik a gyártósoron.

Először az alpanyagraktárral ismerkedtünk meg, ahol láthattuk, milyen tekercecsekkel dolgoznak, illetve hogy milyen modern kézi eszközökkel keresnek egy-egy tekerceszt, amire éppen szükség van. Majd tovább haladva beléptünk a gyártósorra, ahol nagy zajban, de elképesztő precizitással és koncentrációval dolgoznak. Betekintést nyerhettünk a mérnökök munkájába, láthattuk, miként is készül el egy-egy nyák, PC-kártya, és hogy mindez egy robotkar segítségével, előre megírt programmal megy végbe.

Végül megérkeztünk a készáruraktárba, ahol az eszközöket dobozolják, és már indulhatnak is a megrendelőhöz.

Miután végeztünk, gyors evés után megérkeztünk következő úti célunkhoz, az Agorába, ahol először egy fizikai kísérleten ve-

hettünk részt, majd a közöttünk élő bogarakról tartottak nekünk előadást. De a két bemutató között kipróbálhattuk a különböző játékokat és kísérleti eszközöket is.

Jó élményekkel tértünk haza, és reméljük, sokan fognak közülünk jelen lenni a már 1500 fővel dolgozó NI-ban valamikor.

*Szabó Orsolya 10.B
Fotók: Kerékgyártó Tamás tanár úr*

13+1 kérdés

Rab László tanár úrhoz

1. Milyen trauma hatására választotta a tanári pályát?

A családban többen voltak pedagógusok. Eredetileg autóversenyzőnek készültem.

2. Mikor került a Közgázba? Mivel foglalkozott előtte?

A Közgázba 2011-ben kerültem felkérés után, Hegedüs Zoltán tanár úr halála után.

3. Volt-e valaha rendőrségi/bírósági ügye? Ha igen, miért?

Nem.

4. Kapott-e osztályfőnöki/igazgatói intőt? Ha igen, miért?

Nem.

5. Mi szeretett volna lenni kiskorában, és miért nem az lett?

Élsportoló.

6. Melyik tantárgyat nem szerette diákként?

Matematika.

7. Gyűjtött-e valamit gyerekkorában?

Lepkéket.

8. Mit csinál szabadidejében, van-e valamilyen hobbija?

Unokázom, kerékpározom, kertészkedem.

9. Mi a legszebb hely, ahol járt?

Róma.

10. Mi az a három tárgy, amit magával vinne egy lakatlan szigetre?

Függőágy, kés, gyufa.

11. Mit tart a legidegesítőbb tulajdonságnak magában és másokban?

Magamról nem tudom, másoknál: ha bunkó valaki.

13. Milyen tanácsot adna egy mai diáknak?

Legyen céltudatos, határozott, kitartó, és sikerülni fog minden.

Mi leszel, ha nagy leszel?

2. rész: Agrármérnök

Mile Roberta vagyok, volt közgázos diák, a Debreceni Egyetem Mezőgazdasági Élelmiszer-tudományi és Környezetgazdálkodási Karának (MÉK) mezőgazdasági mérnök szakán vagyok másodéves hallgató.

Igazából már kiskoromtól tudtam, hogy valami természetközeli dologgal szeretnék foglalkozni, kezdetben állatorvos szerettem volna lenni, de ez elmaradt. Felvételi előtt kb. egy évvel már elkezdtem nézegetni a különböző szakokat, és így találtam rá erre a szakra. Azért tetszett meg, mivel egyszerre növénytermesztést és állattenyésztést is lehet itt tanulni, engem pedig mindkettő érdekelt, így két legyet ütök egy csapásra.

Mindenképpen a Debreceni Egyetemre szerettem volna jönni, mivel tudtam, hogy ország legjobb egyetemi között foglal helyet, és ráadásul közel is van. Az első félévben busszal jártam be Hajdúszoboszlóról, de az órák közti több órás szünetek, illetve a koránkelés miatt inkább a kollégium mellett döntöttem, így a második félévtől pontosan az Agrár főépülete mellett található Veres Péter Kollégiumba költöztem.

Az egyetemi élet teljesen más, mint a középiskolai, itt teljes mértékben magunkra vagyunk utalva. Mind a létszám, mind az órák hossza több, mint a középiskolában. Itt a tanárok nem igazán foglalkoznak azzal, hogy megértettük-e az anyagot (persze kérhetünk segítséget). Az évfolyamon belül a miénk összesen kb. 80 fő, de kisebb, 15-20 fős csoportokra vagyunk osztva, így járunk közösen gyakorlatokra.

Így, a Közgázból kikerülve elég nagy váltás volt természettudományos tárgyakat tanulni, mint pl.: biokémia, növénytan, állattan. Ez szerencsére nem okozott nehézséget. Minden félévben van két-három nehezebb tárgyunk, de a többségük teljesíthető. Ezek nagy része természettudományos, de tanultunk első félévben gazdasági matekot és informatikát is, illetve

ebben a félévben közgazdaságtant és pénzügyet is fogunk tanulni – ebből a szempontból nagyon jó, hogy a Közgázban végeztem, mivel van ezekhez a típusú tárgyakhoz egy kis alaptudásom.

Ha elvégzem ezt az alapidiplo-mát adó képzést, szeretnék menni mesterképzésre is. A szakdolgozatunk írása előtt el kell döntenünk, hogy állattenyésztésről vagy növénytermesztésről szeretnék írni, illetve melyikből szeretnék diplomázni. Én még nem tudtam dönteni ez ügyben, mivel mindkettő egyaránt érdekel. Gondolkodtam a növényorvos mesterképzésen, de ez még a jövő zenéje.

A suliban a legjobbnak a közösséget mondanám. Már a gólyatáborban megismertem a csoporttársaimat, így könnyebb volt a beilleszkedés. Nem csak csoporton

belül, de évfolyamon belül is összetartóak vagyunk, mindenki próbál segíteni a másiknak. A gólyatáborban, közös gyakorlaton, valamint a bulik alkalmával megismert felsőbbévesek is mindenben segítőkészek.

Természetesen a jó dolgok mellé rossz is párosul, mint pl.: a végtelen hosszúnak tűnő, egymást követő, reggel nyolctól este hatig tartó, kétórás előadások – de legalább ezeken is együtt szenvedünk. Valamint a gyakorlaton való kapálás is felejthetetlen élmény.

Ezen a karon még eddig nem találkoztam közgázossal. A Gazdaságtudományi Karon viszont igen, mivel ezek a hallgatók velünk vannak közös épületben a kollégiumban. Az ide készülőknek azt üzenem, hogy ha ezt a szakot választják, mindenképpen egy jó közösség fogja fogadni őket – és a gólyatábort ki ne hagyják!

A TOLLASBAJNOK

Interjú Mészáros Petrával

Biztos mindig mindenki megkérdezi ezt, de mióta tollaslabdázol? Valamint: miért pont ezt a sportot kezdted el?

Lassan hét éve. Hát, igazából ez a sport véletlenül jött, mert az általános iskolában megkérdezték, hogy ki szeretne megnézni egy tollaslabdaedzést, és jelentkeztem. Ott azt mondta az edző, Varga

Imre, hogy érdemes lenne elkezdenem ezt a sportot.

Hogy kell elképzelni egy tollaslabdaedzést?

Nagyon sokan azt gondolják, hogy ez egy egyszerű és könnyű sport, közben pedig elképesztő nehéz mind fizikailag és szellemileg. Az edzéseken sok a gyorsítás, lábmunka és a technikai feladatok. Egy héten minimum négy edzésünk van. Ha szünet van, akkor általában napi kettő. Minden edzés kétórás.

Mesélnél nekünk egy kicsit magáról a sportról, és hogy hogy néz ki egy meccs?

Egy meccs 2x21 pontos, viszont 20-20-nál két ponttal kell nyerni. Ha 1-1 a szettarány, akkor a harmadik szett dönt. Maximum 30 pontig lehet elmenni egy szettben.

Találtál barátokat a sportház falai között is?

A sok versenynek köszönhetően sok külföldi és hazai barátom/ismerősöm lett. Az edzéseken pedig mindenkivel jól lehet együttműködni, mind a kicsikkel, mind a nagyokkal.

Körülbelül hány érmet és kupát nyertél eddig? Meg tudod egyáltalán számolni?

A hét év alatt nagyon sok kupát és érmet szereztem. Egy versenyen több számban is indulok, így

nagyobb az esély, hogy érmet vagy esetleg kupát hozok haza. Kupából húsz felett lehetek, éremből pedig nyolcvan felett. Sajnos nem minden versenyen kapok/kapunk serleget.

Ennyi érem után is ugyanúgy tudsz örülni egy ilyen elismerésnek, mint az elsőnek?

Igen, mert így látom, hogy van értelme a sok munkának, és nem feleslegesen fordítok ennyi időt és energiát rájuk. Amikor elkezdtem ezt a sportot, már az első évben Cserni Jánostól (örökös magyar bajnoktól) kaptam különdíjat, mégpedig az egyik győztes érmét.

Mik a céljaid a tollaslabdával?

Minden versenyen kapok/kapunk pontokat, ami nekem most nagyon sokat jelent, mert az Európa Bajnokságra készülök/készülünk. Minél jobb helyezést érek el egy "kisebb" versenyen, annál több pontot kapok a ranglistán, akkor pedig kiemelt lehetek az Európa Bajnokságon, ezzel megkönnyítve, hogy esetleg dobogós legyek a versenyen.

Nos, remélem eléred a céljaid. További sok sikert kívánok!

Köszönöm szépen!

Majoros Kitti 9.A

Weihnachtsbräuche in Deutschland

Weihnachten sind für die Deutschen das wichtigste Fest, an dem die ganze Familie zusammenkommt und feiert – genauso wie in Ungarn. Es gibt einige Bräuche und Traditionen in der Weihnachtszeit, die man in ganz Deutschland pflegt:

Die Vorbereitungen beginnen vier Sonntage vor Heiligabend, am ersten Adventstag. Dann öffnen die Weihnachtsmärkte, und man dekoriert die Wohnung in weihnachtlicher Stimmung. Im Fokus steht der Adventskranz mit vier Kerzen. Jeden Sonntag zündet man eine Kerze an. Man verbringt Zeit mit Freunden und der Familie, man bäckt Plätzchen und Lebkuchen zusammen. Auch in den Büros und den Unternehmen bereitet man sich auf den Weinachten vor.

Der Adventskalender ist in erster Linie etwas für die Kinder. Er ist ein Kalender mit 24 Türchen: am 1. Dezember müssen die Kinder das erste und am 24. Dezember das letzte Türchen öffnen. Hinter jedem Türchen gibt es ein kleines Geschenk.

Wie in Ungarn auch in Deutschland kommt Nikolaus am 6. Dezember. Er steckt Schokoladen und andere Süßigkeiten in die Schuhe der Kinder, die sie am vorangegangenen Abend auf die Fensterbank stellen.

Weihnachtsmärkte spielen in der Vorweihnachtszeit in Deutschland eine große Rolle. Jede Stadt hat einen Weihnachtsmarkt. Diese traditionellen Märkte öffnen mit der ersten Kerzanzündung. Man kann Weihnachtspezialitäten, wie zum Beispiel Punsch, Christbaumschmuck, Weihnachtskränze, Kerzen und noch vieles kaufen. Die Tradition dieser Märkte geht übrigens bis ins 14. Jahrhundert zurück. Die bekanntesten deutschen Weihnachtsmärkte sind in Nürnberg, Dresden und Aachen.

Der Heiligabend ist der Höhepunkt der deutschen Weihnachtszeit. An diesem Tag sind die meisten Läden bis 14 Uhr geöffnet. In vielen Familien wird dann der Baum geschmückt.

In vielen Familien gibt es ein Festessen, das aus Gänsebraten, Knödeln, Weihnachtskarpfen, Würstchen und Kartoffelsalat besteht. Die Geschenke sind unter dem Weihnachtsbaum, und nach dem Essen beschenken sich die Familienmitglieder. Es ist auch üblich, zur Mitternacht zur Messe oder zum Gottesdienst zu gehen.

Zsuzsa Gajdos 12.A

The Christmas

Christmas is an annual festival which has grown itself to a worldwide cultural and commercial phenomenon. Christians celebrate Christmas Eve as the birthday of Jesus of Nazareth, a spiritual leader whose doctrines form the basis of their religion. The festival is on the 25th of December in western countries, but in eastern countries it is on the 24th.

People usually decorate evergreens with ornaments and lights and give gifts to family members. Family celebrations are very different from one another, depending on where the families live and the customs that have grown in particular families. Christmas dinners often include turkey, ham, beef or lamb. According to traditions in Hungary, people eat fisherman's soup, stuffed cabbage and bejgli.

Many cities and towns celebrate Christmas by putting out decorations. These may be banners which are strung from buildings and lampposts. Larger cities hold parades and concerts.

In my opinion, Christmas is a crucial holiday because it keeps families together. Not only because it has a specific atmosphere, but because it is about giving presents to others which is a heart-warming feeling.

Gábor Nagy 10.B

A 11. évfolyam elutazott Budapestre egy kisebb kirándulásra. Először a Nemzeti Múzeumban voltunk, utána elindultunk a szabadulósobákhoz, a múzeumtól körülbelül 10 perc sétára. Négyes csoportokban mehettünk be.

HARANGI PÉTER A szobánk a Fűrész című filmen alapult. Négyen lehettünk egy csapatban. A játék elején fel kellett vennünk egy maszkot, amiben semmit nem láttunk, majd bevezettek a szobába, ahol kiláncoltak minket, különböző sarkokba. Amikor a maszkot levettük, a szobában szinte teljesen sötét volt, bár egy hulla látható volt a szoba közepén. Először ki kellett szabadítanunk egymást, majd közösen kijutni a szobából, különböző logikai, ügyességi, keresési feladatok megoldásával.

KOCSIS ALEXA A mi szobánk a Lost 2. volt. Négyen voltunk a lányokkal, és egy szigetre kerültünk,

ahová egy repülővel zuhantunk le. Itt logikai feladatokat kellett megoldani. Nehezen kezdtünk bele, mert azt sem gondoltuk, hogy már elkezdődött a játék. Fogalmunk sem volt, hogy mit kell keresnünk, és hogy kijutunk-e majd.

PÁNIK SZOBA

Mindenhol a kulcsokat, számokat, tárgyakat próbáltuk megtalálni, hogy legalább valamilyen irányba elinduljunk. Ami számunkra feladta a leckét, az a ládán lévő tárcsa volt, amit hiába próbáltunk, akkor sem tudtunk kinyitni. Walkie-talkie-n kaptunk segítségeket, így könnyebb volt túljutni egyik feladatról a másikra. Kijutnunk azonban nem sikerült, de így is örültünk, hogy a bennszülöttekkel nem kerültünk kapcsolatba.

KURUCZ ZOLTÁN A pánikszoba, amelyikben én voltam, a Helyszínelőkre épült – ezt csak azoknak ajánlom, akik szeretik a kihívást, mert elvileg ez a legnehezebb szoba mind közül.) A történet pedig: kollégátokat, akivel együtt dolgoztatok egy nagyon fontos eseten, reggel holtan találták a lakásán. Mindez azok után történt, hogy tegnap egy telefonhívásban tudatva veletek: valami igazán nagy dologra bukkant az ügyel kapcsolatban. Már sejtitek, hogy a halálának köze lehet mindehhez, ezért sietve indultok el felderíteni a helyszínt... Szerintem nagyon szórakoztató ez a játék, csak szomorú, hogy időkorlátos.

BŐÖR BIANKA A mi csapatunk a Sherlock-szobát választotta. Hangulatos és meghitt szobák tárultak élénk, ahol a feladatunk a következő volt: Mivel Sherlock Holmes egy gyilkosság következtében gyanúsítottként lett letartóztatva, így mi a Baker Street-i szabad csapatként próbáltuk tisztázni Holmes ártatlanságát. Az első helyiségben labirintus segítségével tudtunk tovább haladni, majd a következő szobába belépve találkoztunk számozott lakatokkal, illatosított dohánnyal, sőt még egy kémiai vegyületet is készítettünk. Bár nagyon jó volt a csapatmunka, sajnos nem sikerült kijutnunk. Azoknak ajánlom ezt a szobát, akik sok bűnügyi filmet néznek, és szeretnek csapatban dolgozni.

TÓTH ÁGNES A mi választott pályánk az Észvető volt. Egy nagyon titokzatos, letisztult és furcsa lakás volt a "börtönünk", ahonnan 60 perc állt rendelkezésünkre, hogy kijussunk. Észvesz-

tő kalandjaink során több érzékszervünkre szükségünk volt, például tapintás, hallás és a sötétben való tájékozódás. Amikor sikerült továbblépni a következő szobára, akkor bezárultak mögöttünk az ajtók, és csak úgy lehetett visszatérni, hogyha végigjártuk az összes szobát. Valamennyi szobában szám-, illetve betűzárás lakatokat kellett feltörni a megadott feladatok alapján. Összetartásunk miatt sikeresen kijutottunk az Észvesztőből. Ezt a szobát azoknak ajánlom akik tudnak többféle figyelni, gondolkodni, és csapatmunkában szeretnek dolgozni.

HÜSE IMRE Mi a Vámpírvadászok szobából próbáltunk kiszabadulni, sikerrel. Logikai feladatokat kellett megoldani két szobán keresztül. Nagyon jól éreztük magunkat a feladatok megoldása közben. Ha Budapesten jársz, akkor mindenképp nézz be ide.

Helyek, ahol egész évben karácsony van

Nagykarácsony község Fejér megyében található, Dunaújvárostól nem messze. Az adventi időszakban, aki ezt külön kéri, a Magyar Posta a küldeményét Nagykarácsonyon át továbbítja a címzettnak, ahol az ünnepekhez kapcsolódó, hetente változó grafikájú, díszes bélyegzőlenyomattal látják el a levelet. A település irányítószáma egyébként stílszerűen 2425. A karácsonyi postahivatal mellett a magyar Mikulás háza is Nagykarácsonyban található.

Rothenburg (Németország) Bajorország nyugati szélén, Nürnberg-től 60 kilométerre bújik meg egy apró település, ahol a XVII. század derekán megállt az idő. Az alig tízezer lelkes Rothenburg mesebeli időutazást és rendkívüli élményt kínál: a kisvárosban egész évben karácsony van.

A harmincéves háború során, 1631-ben az addig virágzó és gazdasági jelentőséggel bíró városhoz érkezett Tilly gróf, korának híres hadvezére. Egy kedves gesztus meggyőzte arról, hogy hagyja ép-ségben a várost, de hosszú évekre beköltöztette seregét. A várost koldusbotra juttatta a kényszerű vendégeskedés, nem volt pénz új épületeket felhúzni. Rothenburg így merült Csipkerózsika-álomba: a városfalon belül a mai napig egyetlen modern épület sem található.

Mesebeli élményt kínál Käthe Wohlfahrt üzlete is. A már fél évszázados múlttal bíró vállalkozás üzemelteti a világhírű Karácsony Múzeumot, ahol egész évben több mint harmincezer különféle karácsonyi dekorációval, és mozgó, bájos életképekkel teremtenek ünnepi hangulatot.

The Spirit of Christmas (Kanada)

Kanada legnagyobb karácsonyi boltja – “A Karácsony Szelleme”

– 500 négyzetméternyi területen kínál a legkiválóbb minőségben ajándéktárgyakat és dekorációs elemeket. Különleges helyiségek sorakoznak különleges áru kínálattal és hangulattal, mint a Dickens-falu, Északi-sark, Hólepte falu, Karácsony a városban vagy a Halloween-falu. A személyre szabott díszek jelentik az üzlet egyik leghíresebb specialitását: a baba első karácsonyának, egy különleges évnak vagy egy különleges pillanatnak az alkalmából.

Brugge (Belgium) Henk Tromp és felesége tíz évvel ezelőttig étterem-tulajdonosként dolgoztak, de belefáradtak a szünet nélküli munkába, és több időt szerettek volna egymással tölteni. Ekkor

találkoztak össze a Wohlfahrt családdal, és hamarosan megszületett a döntés – Belgiumban is nyílik egy egész évben nyitva tartó, karácsonyi üzlet. Található itt fából faragott vagy üveg karácsonyfadísz, diótörő, adventi naptárak, zenélő dobozok, Mikulás-figurák, sőt fából faragott kakukkos óra is.

Käthe Wohlfahrt üzletei és termékei a gyermekkort idézik, amikor még szilárdan és töretlenül hittünk a Mikulásban, és vártuk, hogy az angyalok elhozzák a feldíszített karácsonyfát, amikor még ajándékkérő levelet írtunk a Jézuskának. Az üzlet és termékei ezt az illúziót kínálják, és egy gyönyörű karácsony ígérését.

Galkó-Fenyves Barbara tanárnő

Velencéről október 28. előtt ami eszembe jutott, az a Sóbajok Hídja, a vaporettók, a Tronchetto állomás, A velencei kurtizán, a Szent Márk tér, a kötelező galambetés, a Dózse palotája, a hangulatos sikátorok, a csodás és megunhatatlan, csillogó fekete ladikok, a kékefém csíkos pólós – sajnos már énekesző nélküli – evezősök, meg hát számtalan filmes snitt. De azon a napon nekem és még 6000 futóbolondnak minden törlődött, és helyette kaptunk a véletlenül (Istentől, Földanyától, a vakszerencsétől) valamit a finis helyén.

Na, de ne fussunk ennyire előre – ez ott se ment ilyen gyorsan.

Magamnak nem az első klasszikus 42 km-em volt ez a 2018-as Velence Maraton. Már nem izgalom van, hanem valami kellemes bizsergés.

A vasárnapi maraton pénteken kezdődik az utazással, kikapcsolással, óvatos beszélgetéssel, némi alkohollal és persze a szénhidrát feltöltéssel. Szombat délelőtt kötelező programok: startcsomag, rajtszámátvétel, expón bókálás, könnyű ebéd – mert hát ki szeretne másnap extra kilókat cipelni. Aznap már módjával van alkohol, mert dehidratál. Este kikészítjük a másnapi futószerkót, betárazzuk az energiaszelét és magnashot-ot.

Ezen a hétvégén ekkor már két napja riogat mindenkit külön-külön az édesanyja, hogy a szökőár után Velencét bibliai méretű eső fogja elmosni a Föld színéről, és már most át is keresztelték Atlantisszá a várost.

– Hidd el, kisfiam, jobb lenne nem is futni, vagy ha igen, búvárruha és oxigénpalack azért legyen kéznél. Meg a mobilod.

– Anyu, hidd el, sehol egy felbő, tiszta az ég, merő csillag minden, szélcsend van.”

Mezítláb Velencében

avagy az élet rövid,
ha futsz, akkor is, de egy
kicsit hosszabbnak tűnik

Hajnal 1/2 6-kor kelés, öltözés, cicileragsztás (már ha nem akarod, hogy 10 km után két vérző csimbóke jelezze a rajtszámon túl, hogy te futó vagy). Csücs az autóba, azt letesszük a finistól 7 km-re, aztán lehet is a futónak fenntartott buszra szállni.

Igen hosszú az a 30 km, amin visszajövünk úgy 2 óra múlva futva, és ez csak fokozódik, amikor szép lassan elered, és egyre intenzívebben kezd esni, mintha fizetnének érte. De start előtt úgy negyedórával eláll az eső – ezt nevezem számtani pontosságú szervezésnek –, a kukaszák, amiben pompáztunk, nem is kell, „sütik a napik”.

Közös visszaszámlálás, nézzük az órákat, mert hát a starttól messze állunk. Még 10 perc, 8, 6, 3, 1, hajrá – és tapsolunk, senki nem tudja, miért.

9.20. Kint vagyunk. Csak ne vi-
gyen el a tömeg, csak ne kelljen bemen-
nem a WC-be – mert az bizony ek-
kora már aggályos állapotban van.

Minden 5 km-en van frissítő pont.
Zenekar, banán, víz, izotonias ital.

Az utunk egy keskeny folyó partján vezet, az idő optimális, napsütés, enyhe szél, pont annyi, amiben azonnal szárad a póló. Csodás és romos villák, nem minden csili-vili, van elhagyatott is, de nagyon stílusosak.

Öregek, fiatalok, gyerekek állnak szinte végig, ahol az utunk vezet. Tapsolnak, szurkolnak, a gyerekekkel kötelező a pacsi. A tapsolókat mi is megtapsoljuk (bár tapsolni könnyű, „gyere öreg, toljad velünk”).

A távot mindenki másképp éli meg. Van, aki részekre osztja; van, aki 20-ig nem számol; van, aki a futat várja – na ezek meg is szokták kapni 32 körül. Nekem a mantrám segít, és tisztá az agy. Már nem figyelek senkire. Már magam vagyok. Véget érnek a kisvárosok, próbálom felidézni a térképet. Most jön az előváros, olyan, mint mindenhol, máskor nem tisztá, nem szép. De ma még ez is passzol ide.

Azonos tempó mellett kis csapat áll össze. Senki nem ismeri a másikat, de hát ez ilyen. Egy kisebb csoport ér utol. Hangerő alapján helyiek, úgy húszan lehetnek. Meg az a két, tolókecsiban ülő tini. Őket felváltva tolják. Na, ez a kemény.

11.35-20 km. Még 10, és jön a híd. Nem fáj sem a lábam, sem a derekam, ezek szerint jó volt a felkészülés, bár – mint minden megmértetésen –, amire készülünk, itt is a fejben van. Az ötletek, hogy a következőre mit csinálunk másképp. A következőre? Lesz? Mit keresek itt? Magam? Már voltam „itt”, már akkor is megvoltam. Megéri a finis eufóriájáért? A sokadik befutó éremért? Azt 20 km-ért is adnak.

25 km. Nem kell az algopyrin, pedig azt hittem, a múltkor itt már majd leszakadt a térdem. De még van 17 km. Már három órája tolom, és még mindig nem egy számjegyű, ami visszavan.

Jön a külváros. Posztmodern épületek, Rolling Stones száll a szélben, („anybody seen my baby”) és azt ve-

szem észre, hogy hangosan énekelem a refrént – igaz, csak azt tudom. Pacsi az énekes, taps a járókelőknek.

Szűk utca, csend, csak a lélegzés.

– Hajrá, magyarok! – hangosan rivall rám három fiatal pasi. Mindenhol csak a magyar! Mellem a büszkeségtől kidagad, ez ma nekem szólt!

32 km-nél jön a híd! Már csak a parkon kell átfutni, igaz, az 4 km. De hát mi az nekem! A híd előtt azonban ránk fagy a nagy arc. Nylonkabátokat osztanak a stewardok. Mindenkin látszik: a jó hír nem ilyen.

Itt a híd! Két autópálya, két vasúti híd a tenger felett. És esik. Bocs, anyu, megjött az eső, meg a 60 km/h-s szél. Papírpoharakat, szemetet, walesi zászlót hoz a város felől, amiből semmi nem látszik a párás, felbős, esős időben. Lehet, nincs is ott. Már megint anyunak van igaza – hogy nem unja?

A kis csapatom még mindig mellettem – tolják a két srácot. 4 km-es egyenes, csak vége lesz. Nem futok, gyaloglok. Majd a híd után. Öt órát terveztem, még meglehet. Egyre gyakrabban nézem az órát, nem csak kilométerenként, amikor bizserég a karomon.

A futótársaim most érnek be. Remélem. Ők az időre mentek. Vajon a híd megfogta őket? Nem! Érzem, hogy megcsinálták.

Vége a hídnek. Már csak 6 km és 125 m. (Köszönöm külön az angoloknak, mert ha nem variálnak az Olimpián, akkor csak 26 km lenne a maraton – de hát a királynő elé kellett érni.)

Aztán már csak 5 km. Gyönyörű tengerjáró hajók mellett lélem táru a város. Nem, nem süllyedt el, csak vizes, fentről-letről. De hát ez már semmi. Egészségház, Bánomkerti út, Liget utca, Bródy, Uszj, József Attila.

Az első hídnál – lesz számtalan, mivel minden utcán híd ível át –, komolyabb csoport és egy vízi rendőr. Na, valami birka beesett selfie közben! A híd tetejéről látom: nem! Az az „én csoportom” – tanakodnak. A rakpart ugyanis víz alatt van. Úgy 30-40 cm víz a márványon.

Többen le vesszük a cipőt és a zoknit. Van, aki a sós víztől félti a cipőjét, és van, aki száraz ruhát akar a hazautra. Van, aki cipőben toccsan be az – utólag megtudtuk – 16 fokos vízbe.

Az első pár hídon megy a mezítlás futás, de a soron következő híd fémből van, apró lyukakkal – na, ezt már láttam kicsiben otthon. „Sajtreszelő.” Ha ezen elesek, akkor nem kell finiseln, mert nemigen marad bőr a talpamon így, felázott bőrrrel. Cipő vissza, zokni a kézben.

Vannak, akik élvezik, mintha a mediterrán parton szaladgálnának – irigylem az optimizmusukat.

Már csak 3 km – egy hosszú sóhaj. Az emberek tapsolnak, a rendőrök és stewardok szerintem nem szeretnek. A látogatók zöme vigyorog, pacsizik.

Utolsó frissítő pont – 2 km. Úgy dobjuk el a poharat, mint a nagyok. Minden futó arcán széles mosoly.

Nem fáj.

A cipő 40.000, a nadrág 10.000, az óra 30.000, az érzés, hogy totál időtának néznek – felbecsülhetetlen.

Minden másra ott a MasterCard.

Szent Márk tér. Elnéztem, nem itt van a finis. Az még 800 méter, de már mindegy is. Az eleje már régen beért, sőt már átvette a serleget, bizaért, lezuhanyszott, evett-ivott. Nem izgat.

400 méter – látom az órát, az éremosztókat. Kordon van, ez a vége. Nem fáj. Vigyorgok, mint Julis, mikor viszik. Eufória a köbön.

Beérek, jöhet a fotósnak az optimista, laza mosoly, az ugrás, az érem a nyakba, a nylon a totálvízes testre. Átveszem a reggel leadott táskám, a befutó csomagot és a welcome söröket.

Esik? Nem. Szakad. Van száraz póló, de nem fázom.

Még nem vagyok képben, de megvan. A tudat.

Ezt nem lehet ilyenre szervezni. Ez a totális szerencse, és én a részese lettem. Ilyen nem lesz többet.

Simonyi Balázs jut eszembe – aznap (is) sokadjára.

„A futás egyszerű, tényszerű, és élvezet önmagadhoz. Lehetsz te ügyvéd, mérnök, tanár vagy ápoló – itt együtt vagyunk senkik. Mi csak célba akarunk érni”.

Célba értünk. Idén olasz módra.

*Dr. Nagy Ádám
tanár úr*

Fair Play Cup

November 8-án rendezték meg a 2018/19-es Fair Play Cup őszi fordulójának mérkőzéseit Hajdúböszörményben. A három csoportmeccset két győzelemmel és egy vereséggel zárta Sarkadi Zoltán tanúr úr csapata, benne a következő labdarúgókkal: Helecz Ábel (12.B), Varga Tamás (12.B), Kiss Sándor Görgy (10.B), Kunkli Gergő (11.A), Nadasdi Zsolt (13.), Varga Tamás (11.B), Horváth Tamás (11.B), Nagy Balázs (11.B), Deák Zoltán (9.B), Németh László Levente (9.B). Csak így tovább!

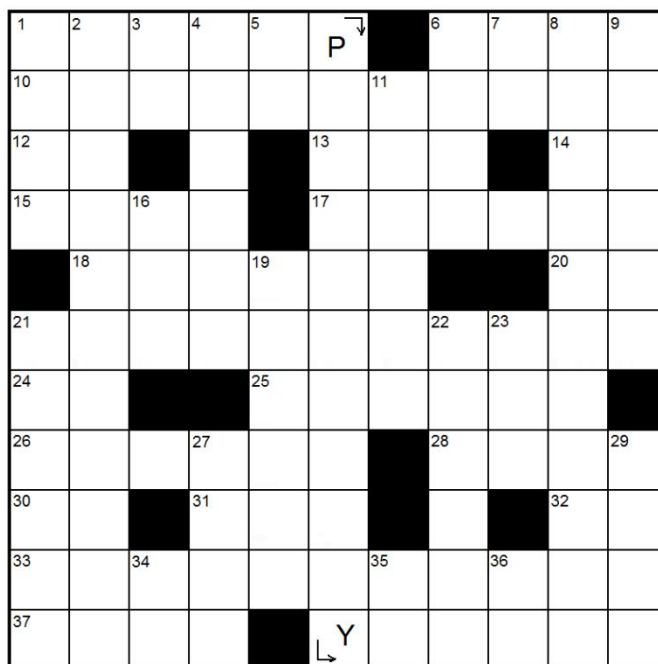
Fotó: Sarkadi Zoltán

Postafordulat

Gálvölgyi János híresen rossz tanuló volt a középiskolában. Mint sok helyen elmondta, már akkor sem érdekelte más a színészetten kívül, ezért lehetőség szerint könnyebbik végén fogta meg az tanórai munkát. Később aztán, már ismert emberként összehozta a sors egy hasonló diákkal, aki levélben kereste meg egy szokatlan kéréssel. „Az iskolában azt a házi feladatot kaptuk, hogy írjunk fogalmazást a kedvenc színészünkről. Nekem a Művész Bácsi a kedvencem. Kérem, ...”

Folytatás: Vízszintes 1. Ide kérjük osztálylányával beküldeni 2 DÖK-napi pontért: kozgazujzag@gmail.com.

VÍZSZINTES 6. Kohászatáról híres iparváros Oroszország nyugati részén. **10.** Kúszónövény futja körül. **12.** Szintén. **13.** Matrózital. **14.** British Telecom. **15.** Szak-középiskola, rövidítve. **17.** Yokohama melletti tengerparti város lakója. **18.** Árnyéksógun néven botrányhőssé vált japán miniszterelnök (Kakuei). **20.** Kapuszárny! **21.** Mobilhívás feltétele. **24.** Rangjelző előtag. **25.** Háromnegyed literes korsó jelzője a régi magyar nyelvben. **26.** Lilo csillagkutyája a

Disney rajzfilmsorozatában. **28.** Az Elizabeth héber névváltozata. **30.** Centiméter. **31.** A rádium és az oxigén vegyjele. **32.** Séta végel! **33.** Számítógéphez használt egér és zakó is van ilyen. **37.** Elhullatja.

FÜGGŐLEGES 1. Paulista városában működő brazil labdarúgó csapat. **2.** Sertésbelsősből készített főétel. **3.** Éji darab! **4.** Angolból átvett szóval: internet-kapcsolaton keresztül. **5.** Nádszélek! **6.** Tamás becézve. **7.** Részben tud!

8. Ludak terelésére befogott parasztyerek. **9.** Az olasz Cinecittá filmstúdió népszerű vidámparkja. **11.** Semmirekellő siheder. **16.** A kálium és az alumínium vegyjele. **19.** Ízületi sérülés, névelővel. **21.** Táska, németül. **22.** Születésénél fogva összenőtt ikerpár jelzője. **23.** Széles részlet! **27.** A Star Trek női karaktere (Deanna). **29.** Kelet, angolul. **34.** Részvénytársaság. **35.** Oktatási Minisztérium. **36.** Informatikus osztályaink betűjele.

2018. december 3.

Szerzők

BŐŐR BIANKA
Dr. NAGY ÁDÁM
GAJDOS ZSUZSA
GALKÓ-FENYVES BARBARA
HARANGI PÉTER
HÜSE IMRE
KOCSIS ALEXA
KURUCZ ZOLTÁN
MAJOROS KITTI
MILE ROBERTA
NAGY GÁBOR
RAB LÁSZLÓ
SZABÓ ORSOLYA
TÓTH ÁGNES

Képek

CSOMBORDI LILLA
BŐCSÓDI BERNADETT
GALKÓ-FENYVES BARBARA
KERÉKGYÁRTÓ TAMÁS
KISS GERGŐ CSABA
SARKADI ZOLTÁN
SZATHMÁRI NIKOLETT

Címlap

KISS GERGŐ CSABA

Szerkesztő

GALKÓ-FENYVES BARBARA
MAJOROS CSABA

Kiadó

BSZC KÖZGAZDASÁGI
SZAKGIMNÁZIUMA

Alapította Kaszásné Tóth Edit
2014-ben. Megjelenik minden
hónap első tanítási napján.

Osszátok meg gondolataitokat Ti is! Továbbra is várjuk verseiteket, prózai írásaitokat, rajzaitokat, fotóitokat (névvel vagy név nélkül) újságunk címére:

kozgazujsag@gmail.com

Üres a határ,
hideg szél fúj,
zörög a szederlevél,

varjúcsapat károg,
a kürtőkből kék füst száll,
dér lepi be a földet.

(Oravecz Imre)

